

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Pars I. De judiciis & judicialibus. Hoc est de Sententia & re judicata, Executione, Attentatis, Judice, Notario, Advocatis, Procuratoribus, Expensis, & aliis ad materiam judiciorum. Pars II. Relatio Romanæ Curix forensis, ejusque Tribunalium, & Congregationum

**Luca, Giovanni Battista de
Coloniae Agrippinae, 1691**

Disc. XII. De legitimatione personarum in judicio existentium, & quando defectus legitimationis, annulet processum, vel ejus exceptio illum impediat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74090)

(me tamen ex dicta ratione non scribente) ea quaestio individuitatis, vel dividuitatis laudi, an scilicet illud in ea parte, quae iusta videatur exequendum sit, alterius partis executione denegata; Affirmativam enim veriores esse super dividuitate, plerique substinent, ubi per capita separata latum sit ad instar sententiae *Cancer. var. l. 3. cap. 17. num. 28. & par. 1. cap. 21. numer. 60. Marott. disc. 37. St. arb. resol. 57. nu. 32. Baratt. decis. 29. num. 15. ubi add. num. 21. & 27.* Negativam vero alii tenent, ex laudi individua naturas *Franc. decis. 173. Fomanell. claus. 4. gl. 21. par. 1. numer. 35. Merlin. lib. 1. contr. 55. num. 12. Rota decis. 133. ex num. 13. post Post. de subh. in add.*

Cum æquivoco autem in hac disputatione procedi ego advertebam, atque aliquibus causis defensoribus in sinuabam, adeo ut pro meo iudicio inanis videretur labor desuper adhibitus; Dicta etenim quaestio, quae diversas ut supra, opiniones habet (ideoque in praxi illa tenenda est, quae in ea regione ejusque majoribus Tribunalibus recepta sit) procedit, ubi idem qui sit in parte victor, & in parte victus, laudum in partibus odiosis, ac praedictis alibus impugnet, atque ab eo appellando, vel reclamando se opponat executioni, istam vero petat in partibus sibi favorabilibus; Isto etenim casu, licet in sententiis iudicium, id de jure liceat, Attamen in laudis aliqua dignosci videtur ratio differentiae ob individuitatem consensus, juxta unam opinionem ut supra; Sed quando ille, qui petit executionem partium, seu capitulorum favorabilium, acquiescit etiam partibus, vel capitulis odiosis, ac praedictis alibus, totumque laudum acceptat, unde propterea impugnatio proveniat solum ex parte illius, qui executioni se opponat, tunc nulla cadere videtur dubitandi ratio, quoniam aliàs nunquam verificabilis esset executio contra invitum.

26 Compromissum juramento firmari prohibitum est de jure civilis haec autem prohibitio cessat de jure canonico, quod ubique etiam in terris Ecclesiae, vel in foro laicali attendendum est, atque ita communis praxis recepit, *Vespr. & add. lib. 3. c. 3. Marant. in prax. par. 6. num. 264.*

27 Post causam jam finitam per sententiam compromissum fieri non potest, nisi consensus illius cujus favore sententia prodiit, & qui praevia certa scientia, sit validus, & legitimus, prohibitionem cessare faciat, *Surd. decis. 185. Capyc. Latr. consulti. 70. apud quos alii.*

28 Requisitum ab homine, puta ex conventionione, vel ex praecipito testatoris, sufficit semel factum esse, neque reiteratio praetendi potest, Ubi verò requisitum est à lege, sub quaestione est iterum peti possit, si primum absque effectu expiraverit, toties quoties &c, vel potius non ultra duas vices, Atque varia sunt opiniones, ideoque Tribunalium seu regionum stylis deferendum videtur, dum (ut praemissum est) raro Curia Romana has disputat quaestiones, Pro prima opinione *Capyc. Latr. decis. 182. num. 43. Rot. decis. 867. par. 3. divers. & alii relati per Marin. resol. 65. lib. 1. Pro altera Afflict. decis. 46. Rovit. in pragm. 1. de arbitr. num. 9. de Marm. ubi supra.*

29 Rem iudicatum non complectitur, quantumvis amplè conceptum sit, nisi dicatur, *Surd. decis. 185. Bich. decis. 630.*

Ubi Arbitri, & Arbitratoris potestas data sit, in ejus electione est, quam personam gerere velit, sed si primam eligat, tenetur juris formam ac ordi-

nem judicarium servare; Quando autem uno, vel altero modo in dubio procedere voluisse dicendum sit, certam non habet regulam, sed à facti qualitate & circumstantiis, vel argumentis pendet, *Gregor. decis. 204. ubi concordantes.*

Per mortem unius ex compromittentibus expirat, nisi factum sit etiam pro haeredibus, ut hodie pro frequentiori stylo fieri solet, *Giovagnon. cons. 23. lib. 2. Cavaler. decis. 656. Bich. decis. 630.*

Ubi laudum sit nullum, partium emolgiatio, vel acceptatio, illud validum reddere non potest; Si tamen cum certa scientia facti, & juris talis nullitatis, valida acceptatio utriusque partis accedat, tanquam per speciem reciprocae conventionis, tunc valebit quidem in vim pacti, vel transactionis, cujus naturam assumit, *Baratt. & add. decis. 14. & 657. decis. 155. parte 5. rec. decis. 65. par. 7. & sapins.*

Regulariter non habet viam executivam, sed ab eo licitum est appellare etiam ad effectum suspensivum, nisi partium conventio aliter statuatur, *Bich. decis. 248. cum aliis supra num. 6.* Limitant autem aliqui in Judais, *Theaur. decis. 253. num. 6.*

In reliquis autem circa injustitiam impediendam executionem, non obstante quocumque pacto executivo, sive quod injustitia in parte, vitiet totum, quoties non sit per capitula separata, cum similibus; Generaliter receptum videtur idem quod in sententiis, vel decretis iudicium habetur.

Compromissum procedit pari passu cum transactione, tam circa solemnitates requisitas respectu eorum, qui alienare, vel aliàs liberè disponere sint prohibiti, quam etiam super eo, an afficiat successorem, qui jure suo independenter veniat, ex causa feudi, vel fideicommissi, Ideoque ad hunc secundum effectum, eadem intrant distinctiones, *supra num. 8. ubi allegantur auctoritates, id firmantes in specie Ostob. dec. 242.*

De legitimatione personarum in iudicio existentium, & quando defectus legitimationis annullat processum, vel eius exceptio illum impediatur.

S U M M A R I U M.

- 1 AN & quando defectus legitimationis persone obstat, vel annullat.
- 2 De legitimatione persone, de qua sit oppositum, quomodo fieri debeat.
- 3 De hoc oppositum dicitur per protestationem generalia contra, &c.
- 4 In casu oppositionis non admittitur mandatum presumptum.
- 5 De eodem, seu de ratione.
- 6 De actionibus popularibus, in quibus unus pro alio comparere potest etiam sine mandato, quomodo intelligatur.
- 7 De probatione identitatis persone, eiusque suppositione.
- 8 De legitimatione persone circa qualitatem, qua tribuat actionem.

- 9 De justificatione descendencia, vel filiationis, aut parentele,
 10 An & quando pater habeat legitimam personam standi in iudicio pro filio.
 11 An requiratur citatio filii in actibus, qui ex causa administrationis gerantur à patre.
 12 De differentia inter actus gestos per tutorem, vel per curatorem.
 13 Quod personarum pluralitas, vel suppositio non presumatur, & quomodo sit intelligendum.

DISC. XII.

Questio est, cum consueta opinionum varietate inter scribentes, an legitimatio personæ Actoris, adeo necessaria sit, ut ea neglecta, etiam parte non opponente, iudicium seu processus corruat; Aliquibus simpliciter affirmantibus; Aliis autem simpliciter negantibus; Et aliis distinguuntibus inter causas ordinarias, & summarias, vel executivas juxta illas distinctiones, quæ infra habentur in eo discursu, in quo agitur, an & quando sententia, vel decretum justificari debeat ex eisdem actis.

Verior tamen, magisque in praxi recepta videtur opinio distinguens, inter iudicium seu processum eontumaciale, & alterum compilatum cum parte comparante, ac se defendente, ut in primo casu legitimatio personæ sit necessaria, illaque ex actis justificari debeat, ex ea congrua ratione, quod absentis partes supplere debet iudex ex officio, sive quia presupponendum est, quod si comparuisset, de hoc opposuisset. Isto enim casu cessat ratio, quæ (ut infra eximit ab hac necessitate in altero casu iudicii, vel processus cum Parte comparante, ac se defendente, Istoque casu, eatenus ad validitatem processus hæc legitimatio necessaria est, quatenus de illa opponatur; Ex ea ratione, quod non opponendo, videtur altera Pars agentem agnoscere in talem, qualem se facit, Ideoque opposita impedit etiam in executivis, & quamvis agatur de obligatione camerali, sed non opposita non causat nullitatem actorum, & processus, de his, cæteris relatis apud Grass. de except. cap. 4. ex num. 95. Cenc. de cens. quest. 95. latius Post. de manu. observ. 87. Gregor. & add. decis. 88. 223. & 264. Buratt. decis. 749. & 784.

Oppositio autem accedente, quomodo hæc legitimatio facienda sit, & quando illa facta dicatur, autem de facili statui potest regula certa, & generalis cuicumque casui applicabilis, ob diversas huiusmodi legitimationis species, seu verius ob diversa individua, in singulis quibusque casibus, vel iudiciis, adeo ut facti potius, quam juris questio remaneat, pro singulorum casuum qualitate, & circumstantiis decidenda.

Distinguitur itaque materia in duas inspectiones; Unam scilicet legitimationis personæ principalis; Et alteram personæ procuratoris, vel alterius defensoris; Atque circa istam posteriorem in praxi, frequentiores quaestiones inter practicos, seu causarum Patronos audiuntur, stante generali protestatione, quæ pro stylo in omnibus causis fieri solet in prima comparitione, quæ fiat per citatos, seu provocatos ad iudicium, & quæ vulgò dicitur *generalia contra*, cuius formula id presertim continet, ut nemo audiri debeat, nisi ducto de legitimo mandato procurare, & huiusmodi justificandis.

Isto igitur casu, non admittitur illud mandatum præsumptum, quod ex presumptionibus & conjecturis præsumitur.

Card. de Luca de iudiciis & judicialibus

curis, vel ex notabili impensa desumi solet, juxta ea quæ superius disc. 6. agendo de procuratore, insinuantur, quoniam ea rectè procedunt ad sustinendum iudicium seu processum, salvandamque illam nullitatem, quæ deduci solet ex defectu mandati, quando de illo opponat idem mandans, sub cuius nomine ille procurator comparuit, & actum; Secus autem ubi altera Pars de hoc expressè opponit, quoniam rectè dicere potest sua interesse, ut doceatur de expresso mandato; Tum ad effectum inspiciendi, an illud sit verum, nè aliàs cuilibet tertio, sub nomine, ac persona alterius litigare in animo non habentis, licentia tribuatur lites promoveri, ac aliquem vexare; Tum etiam ad alium effectum inspiciendi, an illud sit legitimum, ut in casu victoria, collitigans certus reddatur de validitate iudicii, & actorum, ac etiam de facultate recuperandi expensas; Ideoque magna differentia est agere de sufficienti mandato etiam præsumpto, vel legali sine Partis oppositione, ad effectum validitatis actorum, Et ad alterum effectum formalis oppositionis pro legitimatione personæ.

Hinc proinde, quamvis in iure plures dentur personæ favorabiles, pro quibus; Quilibet in iudicio esse potest, puta quilibet monachus pro Monasterio vel Religione, Quilibet Canonicus pro Capitulo; Et quilibet civis pro Civitate, ac magis generaliter, quilibet de populo pro pupillo, vel pro furioso, seu pro Ecclesia, vel pia causa, cum similibus, quasi quod ista actiones dicantur populares; Attamen id rectè procedit ad effectum occurrendi damnis, ac præiudiciis, quæ huiusmodi personis privilegiatis alias resultarent, ita eorum negotium utile gerendo, vel ut eorum damno occurratur, & ne alias sibi objici valeat de regna, quod non habens interesse, non est audiendus, atque à limine iudicii repellitur; Sive ne altera Pars dejicere valeat de nullitate actorum, ab eo gestorum, ante oppositionem; Secus autem ubi ista expressè se opponat in ulteriori prosecutione iudicii, ex præfata oppositionis iusto motivo, ut scilicet tutus reddatur in casu victoria de validitate processus, & sententia ejusque executione, & ne alias inane remaneat iudicium, quod cum incommodis, & sumptibus ab eo sustentandum est, quoniam tunc rectè objicere potest de legitimatione personæ comparantis pro huiusmodi personis privilegiatis, objicendo (ex. gr.) tutori pupilli, an legitime à Iudice competente servatis servandis deputatus fuerit, & an omnia solemnia adimpleverit, Idemque in comparante pro Capitulo, vel pro Monasterio, seu pro Civitate cum similibus, an scilicet legitime deputatus fuerit capitulariter, sive cum solemnitatibus, quæ pro universitatis qualitate, de jure, vel de stylo requiruntur, & ne alias (ut dictum est,) altera Pars cogatur, elusorium, ac inane iudicium substinere, ita de plano impugnabile ab eo, sub cuius nomine illud gestum sit.

Quo verò ad alteram speciem legitimationis personæ ipsius principalis, an scilicet sit talis, qualem se facit; Dupliciter de hoc disputari solet; Primum nempe circa substantiam, vel existentiam illius personæ, an sit vera, vel supposita, quia nempe non dubitetur, quod Titio competat illa actio, sed dubium sit, an personæ, quæ comparet, sit ille Titius, vel potius se talem falso supponat, juxta antiquam casum ab historicis relatum, Iudaorum Regis Antiochi; Alterumque modernum circa finem decursi sæculi Sebastiani Regis Portugaliæ;

Ac recentiorem, quem Romana Curia in persona privata, cum ad eam magna incertitudine (quæ adhuc viget,) præcavit, ac disputavit in persona illius, qui se dicebat Andream Casalem nobilem Bononiensem, qui præsupponebatur à pluribus annis in bello defunctus; Atque egomet hanc disputationem habui in una Fanen. recensita in materia fideicommissaria; sub tit. de fideicommiss. disc. 193. Ista verò est quæstio nudifacit, ac probationis, quæ proinde aliquam juris certam regulam non recipit, cum pro singulorum casuum qualitate, & circumstantiis decidenda sit.

3 Altera verò species legitimationis est circa qualitatem, quæ personæ Actoris illam tribuit actionem, quam aliàs non haberet; Putà quia agat tanquam creditoris hæres, ideoque docere debet de qualitate hæreditaria, ejusque legitimo, & sufficienti titulo; Sive frequentius in quæstionibus præsertim fideicommissariis, quia se dicat de genere vocato, ut talem se justificet.

Super ista verò justificatione cadunt quæstiones, an ea fieri debeat per gradus distinctos, vel sufficiat quo fiat in genere, idque pendet à qualitate successione, & an prærogativa gradus, vel proximitatis tribuat jus, vel majorem competentiam in concursu, vel e converso sufficiat esse de genere in unum, aut probare descendentiã ab eo, qui fuit in professione illius juris, ut pluries habetur in materia fideicommissaria, ac etiam in altera Jurispatronatus gentilitii cum similibus, sub tit. de fideicommiss. & sub tit. de jure patron. pluries, & præsertim de fideicommiss. disc. 50. & 193. & sub tit. de jure patr. disc. 50.

Præsertim verò in praxi disputari frequenter contingit de puncto legitimationis personæ in naturalibus tantum, vel in iis, qui à naturali descendunt, ob difficultatem probandi filiationem respectu patris, dum non habetur illa moralis, sed legalis probatio, quæ in legitimis, & naturalibus hodiè haberi solet prompta & facilis, ex libro baptismatis vel cum libro familiari, aliisque facilioribus speciebus ratione publicitatis actus; Ac etiam probata filiatione vel descendentiã, circa justificatione legitimitatis, quæ necessaria quoque sit, & an illa in dubio præsumenda veniat, præsertim in antiquis, in quibus regula legitimitati assistere videtur; Sive circa jura familiaria super probatione identitatis familiæ, & an sufficiat sola identitas cognominis, & insignium, cum similibus quæ ut præmissum est, certam juris regulam non habent, cum totum pendeat ex facti qualitate, ac singulorum casuum circumstantiis; Ideoque juxta generalem naturam seu regulam materiæ probatoriæ, illa est Judici arbitraria; eod. tit. de fideicommiss. disc. 50. & 68. & 69. & 193. & sub tit. de jure patron. disc. 31.

10 In patre, judicium pro filio instituentem, vel subfinitentem, dubium cadit, an ratione illius administrationis, quam ei lex in bonis filii defert, legitimam habeat personam pro eo standi in judicio; Duplexque cadit inspectio; Primò nempe, an adit ista legalis administratio; Atque ubi pater habeat usum fructum legalem, tunc administrationem quoque habet, quoniam administratio regulariter usus fructus legalis pedissequa vel comes esse solet; Ubi verò illum non habeat, tunc si id proveniat ex odio ipsius patris, neque administrationem habebit, sed si ex alia causa non culposa, vel non odiosa, tunc eatenus absque filio adhuc viget administratio, quatenus pupillaris ætas, eam competere, vel dura-

re concedant, ut in propria sede advertitur, sub tit. de servit. ad materiã usus fructus, & sub tit. de alienat. & contract. disc. 27.

11 Altera est quæstio, an in actibus, qui ex causa dictæ administrationis à patre geruntur in judicio, vel extra ipsius quoque filii consensus, vel respectivè citatio requiratur; Atque in hoc DD. nimium se involvere videntur; Aliqui enim innixi dispositioni unius legis loquentis de bonis maternis, quæ patri amplio rem tribuit potestatem l. 1. C. de bon. matern. in hac specie bonorum affirmant, in aliis autem bonis negant, quodque filii consensus requiratur, quoties filius non sit adhuc in prima ætate, id est infans, sive quod in longa absentia reperitur, juxta modernioris legis dispositionem l. fin. §. ubi autem C. de bonis qua liber. quasi quod ita distinguendo, istæ leges conciliantur.

Alii verò indefinitè negant, ad hujus posterioris legis tramites, quoties in dictis casibus ab ea limitatis non versetur, quodque prior lex prædicta per hanc posteriorem correctã sit; Atque utraque opinio de more suos habet sequaces, eos pro utraque sententiã colligit, ac plene rem examinat Boss. de patr. pot. cap. 8. §. 3. num. 18. & seq. neque pro mea notitia quæstio in Rota, vel in alio magno Tribunali formiter disputata, vel decisã reperitur, præsertim in judiciis pro eorum validitate.

Parum verò commendabile videtur, ita generaliter, & in consulo rem agere, dum potius cum congruis casuum distinctionibus procedendum videtur.

Aut etenim de voluntario contractu alienationis, vel obligationis, seu respectivè liberationis, agitur, & tunc ubi de solo agatur usufructu, qui ad patrem pertinet, planum est, ut nullus requiratur consensus filii, cujus nullum geritur negotium; Aut verò actus proprietatem quoque percipit, & tunc adhibenda veniat eadem distinctio, quæ in tutore, ac respectivè in curatore in sua sede adhibita est, cum eadem videatur congruere ratio, quod scilicet quando est adultus ipse sit qui contrahit, curator autem auctorizat, & assistit, secus autem ubi pupillus sit, de alienat. & contract. disc. 35. Ac propterea prima ætas, de qua dicta lex posterior loquitur, non de infanti, sed de pupillo debet intelligi, cum ad effectum perfecti consensus, expletio infantilis ætatis non sufficiat, ideoque male simplicitas aliquorum nostrorum majorum videtur de infanti intelligere.

Si verò de judicialibus agatur, quodque judicium, proprietatem quoque feriat; Si de filio Actore agatur, & tunc ad dictam posteriorem legis præscriptum, probabile videtur, ut Reus conventus, pro firmiori judicii validitate, de isto legitimo consensu objicere valeat, atque aliàs patrem agentem repellere, ut ita contra ipsum filium quoque illas experiri valeat actiones, quas judicii eventus Reo victori tribuere solet; Sed si de Reo, quia nempe filii, vel eius Actoris creditor, vel aliam habens actionem super bonis adventitiis, patrem citando, cum eo tanquam legali procuratore judicium instituat, atque cum eodem patre bene administratoris, ac defensoris partes gerente, absque oppositione sit profectus, ex hoc defectu autem citationis filii, nullitas prætendatur, & tunc, non videtur huic impugnationi locum esse, cum filii citatio nullibi in jure præscripta videatur;

Atque

Atque sicuti cum curatore, & tutore, seu procuratore, aliove administratore generali iudicium institui potest, ita non videtur quid prohibeat in patre, quem receptum esse esse majoris auctoritatis, quam sit tutor, vel curator, aliusque legitimus administrator.

Potissimè verò, ac certius, ubi de loci stylo, cum solo patre iudicia in bonis adventitiis filii institui, ac perfici soleant; Secus autem ubi stylus esset in oppositum, ideoque hunc esse quæstionis deciforem probabilis videtur; Adhuc tamen maturiori iudicio reservatur, cum magnorum Tribunalium maturas decisiones prævia quæstionis discussione non habeamus.

Regula item juris est, ut personarum pluralitas non supponatur, minusque suppositio, quæ utpote redolens delictum, non est præsumenda nisi probeatur, *dicto disc. 193. de fideicom.* Verum in praxi non de facili hæc generalitas reputatur sufficiens, nisi alia ac cedant proxima adminicula, ob nimium frequentem usum præsertim Italiæ, & Hispaniæ pluralitatis familiarum ejusdem cognominis, ac fortius personarum, eiusdem nominis, *dicto disc. 50. & 193. de fideicom.*

De asscuracione Iudicij, & de cautionibus, ac de sequestro, aliisque provisionibus super asscuracione.

S U M M A R I V M.

- 1 **C**autio de iudicio sisti, vel pro asscuracione iudicij in Curia non est in usu.
 - 2 A sequestro non est incipiendum, illudque est regulariter prohibitum, ideoque si opponatur, revocatur etiam cum mantentione possessoris.
 - 3 An, & quomodo appositio sequestri dicatur attentata.
 - 4 Datur mantentio etiam injustè spoliato factio iudicis.
 - 5 De eodem de quo num. 3.
 - 6 De sequestro in beneficalibus in vim Clementina.
 - 7 Possessio vacua est sequestranda.
 - 8 Item possessio attentata.
 - 9 Quid de possessione turbida, non autem clara.
 - 10 Principi quandoque conceditur ex causa sequestrare possessionem etiam claram.
 - 11 Quando dicatur possessio turbida.
 - 12 De limitatione regule de qua numer. 2. ut intret officium iudicis pro sequestro.
 - 13 Istud non est proprie verum sequestrum, & cautio est ejus medicina.
 - 14 Quomodo provderi soleat in locis montium, & censibus.
 - 15 Sequestrum provisionale non privat possessione, neque inducit vitium litigiosi quod declaratur.
 - 16 An sequestrum sit removendum pendente lite, vel debeat expectari finis.
 - 17 Contra sequestrarium competit via exequutiva.
 - 18 An munus sequestrarii sit voluntarium, vel necessarium.
 - 19 An illi debeatur salarium.
 - 20 An teneatur consicere librum rationum.
 - 21 Non allegatur suspectus.
 - 22 Eius defectus, cuius damno cedat.
 - 23 De aliis ad materiam remissive.
 - 24 De cautione asscuracionis iudicij, an intelligatur de omnibus instantiis, vel illa tantum.
- Card. de Luca de iudicij & iudicialibus.*

DISC. XIII.

CAutiones illas, ad quas jus commune colligentes respectivè obligat, pro asscuracione iudicij, tive iudicio sisti, vel pro expensarum refectione, Romanæ Curia praxis non agnoscit, easque ab aula recessisse tenet; *Buratt. & add. decif. 398. num. 5. Coccin. decif. 504. num. 3. decif. 326. nu. 4. par. 2. rec. Quid autem sit de jure Capyc. Latr. consul. 73. ubi alii.* Excepto casu suspitionis fuge, de quo inter iudicia exequutiva, & summaria, particularis habetur inspectio infra.

Prout eadem Curia, inherendo utriusque juris civilis, & canonici prohibitioni, sequestrum regulariter damnat, atque ab eo incipiendum non esse firmiter tenet, aliquibus casibus exceptis de quibus infra; Ideoque in causis, quæ ad eam per appellationem devolvuntur, à locorum Ordinariis, aliisque Iudicibus de partibus, qui imitantur Tribunalia secularia, quæ id in usu habent, si sequestrum apponatur, ut præsertim in Regno Neapolitano frequenter contingit, illud passim revocatur, atque possessori, contra quem decretum fuerit, mantentio concedi solet, sive in aliis privilegiato processu revocationis attentatorum revocatur. *Gregor. & add. dec. 9. Dunoz. et. dec. 923. latè decif. 277. par. 10. rec.*

Quamvis enim ipsa appositio sequestri attentata dici non valeat, cum nullus adsit attentatorum casus, sed potius laboret vitio nullitatis, aut notoriæ injustitiæ, cuius ratione usu receptum est remedium summarissimum interdicti possessorij retinenda, quod mantentionis dicimus, etiam adversus factum iudicis, ut in hujus interdicti particulari sede advertitur infra; Adhuc tamen alterum attentatorum vitium, pro frequentiori contingentiã intrare solet, ratione celeris, ac immediatæ exequutionis intra terminum juris ad appellandum, quoniam quoties damus, ut illud sub regula prohibitive cadat, exinde sequitur, ut sit de sui natura appellabile, & consequenter attentata remaneat exequutio infra terminum appellationis, nullò verò magis post illam expresse interpositam, *dicta decif. 277. par. 10. rec. & sæpius in Rota. & in aliis Tribunalibus obtinui.*

Casus autem, in quibus eadem Curia sequestrum practicat, dictæque regule limitationem admittit, sunt; Primò in beneficalibus post sententiam latam favore petitoris contra possessorem, quod vulgò dicitur sequestrum in vim Clementina; Istud verò particularem habet sedem in sua materia beneficali, ideoque ibi in casus contingentiã videndum est; *ziti. de benefic. disc. 98.* etiam infra in relatione Curia, agendo de Auditorio Rote infra in relatione Curia disc. 32. occasione puncti, an id speciale sit in hoc Tribunali, vel potius in omni alio Iudice, vel Tribunali procedat.

Alter casus est, ubi agatur de possessione vacua, quam generalis regula est sequestrari debet; *Gregor. dec. 9. & 10. Buratt. dec. 900. in princ. & passim.* Idque ne lite pendente tertius illam invadat, seu aliis ipsis colligantibus, vel eorum futuro victori præjudicium inferatur; Ideoque, injusta, & calumniosa reputari solet alterius eorum oppositio, quoniam si credit bonum jus fovere, atque victoriam sperat, ita utile negotium pro eo geri dicitur, Et si id non credit, nec sperat, ita animosum & calumniosum litigantem se declarat.